

Mahomed sau Hristos?

1.

În așa-numitele războaie turcești, care, din cauza cruzimilor săvârșite în ele, au fost proverbiale până în cele mai recente vremuri, adepții sălbatici și fanatici ai falsului profet au reușit de două ori să pătrundă cu forța până la Viena și să împresoare orașul. Dar de ambele dăți au trebuit să se retragă din nou, fără să-și fi atins ținta, cucerirea Vienei. În luptele sângeroase, care au durat decenii, au murit mulți bărbați germani sub loviturile iataganelor curbe. Neînduplecarea tacticii de război se explică probabil cel mai bine din faptul că adepții lui Mahomed credeau că-i făceau un serviciu lui Allah și profetului lor, atunci când îi ștergeau de pe fața pământului pe necredincioși, adică pe toți care nu erau mahomedani, atâta timp cât nu reușeau să-i determine la acceptarea religiei lor false.

În vremea acestor războaie se încadrează povestirea noastră, care poate că este cunoscută unora dintre cititori, și cu toate acestea va fi citită cu plăcere încă o dată și de către aceștia.

La o acțiune în luptă, turcii au reușit să ia prizonier un ofițer german încă tânăr, dintr-o familie distinsă, în ciuda autoapărării celei mai eroice. El a fost dus în fortăreața Belgrad, care era sub comanda unui bărbat cunoscut ca adept deosebit de loial al profetului. Turcul și-a primit prizonierul prietenos. Pentru el conta să-l facă mahomedan și el a oferit totul ca să-l aducă pe tânărul ofițer până acolo, încât să-și renege credința creștină. Ca să-și atingă scopul, el nu i-a promis numai libertate, ci și bogăție și cinste înaltă. Doar că germanul nu era creștin numai cu numele. El a respins cu indignare pretenția comandantului și a strigat:

„Cum? Să mă lepăd de Hristos? Eu să-L reneg pe Cel care a murit pe cruce pentru mine și să accept în schimb religia falsă? Niciodată! Prefer să îndur ce este cel mai rău.”

„Ai un limbaj îndrăzneț, tinere”, a răspuns turcul, „dar”, a adăugat el râzând batjocoritor, „cred că vom găsi mijloace ca să plecăm grumazul tău mândru.”

„Nu trufia inimii mele”, a răspuns ofițerul, „mă face să vorbesc așa, ci încrederea pe care mi-o pun în puterea Celui căruia Îi datorez toată fericirea mea și mântuirea mea eternă. Credința în Hristos mă face mândru. Dimpotrivă, El îmi frânge propria putere, însă îmi dă în același timp puterea lui Hristos pentru perseverare.”

„Haide, vom vedea dacă nu reușim să facem să se clatine credința ta cea tare”, a strigat comandantul mânios; și – s-a ținut de cuvânt.

Au fost folosite cruzimi de tot felul, așa cum numai o fire omenească degenerată poate să inventeze, ca să-l determine pe prizonier la apostazie, în timp ce, în cazul trecerii sale la islam, i se făceau mereu cele mai strălucitoare oferte. Dar totul eșua în statornicia credinței tânărului războinic, care întâmpina toate maltratările cu liniște demnă.

„De ce vreți să-mi impuneți religia voastră?”, a întrebat el în repetate rânduri. „Vă spun: Mai bine întoarceți-vă la Hristos! Credeți-mă: numai în El se găsește adevărata salvare. Numai învățătura Sa îmbogățește și dă viața eternă. Orice altceva este înșelăciune și amăgire.”

Din nefericire, cuvintele curajoase de credință ale tânărului creștin n-au avut asupra comandantului alt efect, decât că i-au intensificat ura până la punctul de fierbere. Cain nu poate să-l fi urât mai arzător pe fratele său, Abel, decât îl ura acest turc pe tânărul creștin. În fiecare zi născocea chinuri noi și mai grave, ca să-și determine victima la tăgăduirea Celui răstignit.

Cu toate acestea, tânărul nu s-a clătinat. El avea încredere în Domnul său ceresc, că El nu-i va impune mai mult decât putea să ducă. În loc să se lase intimidat de cruzimea și de furia vrăjmașului său, el folosea orice prilej ca să-i propovăduiască vestea bună a mântuirii în Hristos. Cuvintele sale, susținute și confirmate de o atitudine cu adevărat creștină, îi pătrundeau turcului în conștiință ca săgeți arzătoare. Dar el ascundea impresia pe care o făcea asupra sa statornicia creștinului, sub înfățișarea celui mai profund dispreț. Cu fiecare zi, inima omului crud părea să devină mai ferecată și mai împietrită.

Ofițerul creștin era un om de vază și ca german aparținea unui popor care era conștient de puterea și de demnitatea sa. Comandantul știa lucrul acesta și își construia planurile pe faptul acesta. El a hotărât să-l înjosească pe tânărul bărbat nobil până la nivelul unui animal de povară, o încercare pe care, după părerea sa, sigur n-o va trece. El l-a trimis pe ofițer pe câmp, a pus să fie înhămat la plug împreună cu un bou și a chemat un sclav care trebuia să mâne cu biciul perechea inegală.

Ce putea să-l țină în picioare pe nefericitul prizonier în asemenea circumstanțe? De unde era puterea care-l făcea capabil să-și plece capul fără cârtire chiar și sub acest jug înjositor? În realitate era necesară o putere supraomenească pentru lucrul acesta. Numai Dumnezeu putea să i-o dea. Și El a făcut-o. Domnul Însuși, despre care este scris: „Mi-am dat spatele celor care mă băteau și obrajii celor care mi smulgeau barba” [Isaia 50.6], a fost aproape de el cu mângâierea Sa și cu bucuria de nespus a părtășiei Sale. În puterea Lui, el a trecut și această probă.

Comandantul turc făcea spume de furie pentru lipsa de succes a eforturilor sale; și cine știe ce alte cruzimi de felul cel mai grav și mai insultător n-ar mai fi născocit, dacă n-ar fi fost oprit pe neașteptate!? Zvonul atrocităților petrecute s-a răspândit dincolo de zidurile fortăreței și a ajuns la urechea prietenilor prizonierului, în tabăra creștinilor. Prin urmare, aceștia au luat hotărârea să facă pași cât mai urgent și cât mai energic pentru eliberarea lui. Un negociator a fost trimis în fortăreață cu un preț de răscumpărare considerabil, dar comandantul nu s-a amestecat în niciun fel de negocieri. El încă mai spera că suferințele, munca grea, foamea, ca și interminabilele torturi din închisoare vor frânge totuși puterea prizonierului său și-l vor determina să-L renege pe Hristos și să-l accepte pe falsul profet.

Prietenii ofițerului au făcut acum un alt plan ca să-și atingă scopul. Ei aflaseră că un delegat turc fusese trimis de guvernul său cu un mesaj important. Ei cunoșteau direcția pe care acesta trebuia s-o aleagă pentru drumul său de întoarcere, l-au urmărit, l-au atacat cu tot cu suita sa și l-au luat prizonier. Sultanul a oferit un preț de răscumpărare considerabil, dar eliberarea trimisului a fost refuzată. Totuși, după câteva negocieri s-au declarat pregătiți să-l schimbe pe acesta cu ofițerul care era ținut închis de comandantul de la Belgrad. Sultanul, căruia puțin îi păsa de ofițerul întemnițat, a găsit această propunere foarte acceptabilă și a dat poruncă să fie eliberat imediat tânărul războinic. Comandantul s-a văzut nevoit acum să renunțe la victima sa. Scrâșnind din dinți, el i-a dat o escortă până în afara sistemului de fortificații ale cetății. Acolo se aflau deja prietenii ofițerului cu delegatul prins. Schimbul reciproc s-a făcut în câteva minute.

Durerea și bucuria se luptau pentru dominație când tânărul ofițer a pășit printre camarazii și prietenii săi. Unii dintre aceștia din urmă au dat speriați înapoi la vederea celui maltratat atât de îngrozitor. Cum îl desfiguraseră interminabilele torturi pe bărbatul așa de plin de putere și de sănătate cândva! Obrajii săi erau palizi și supti și întregul trup era epuizat. În realitate, el suferise mult de dragul lui Hristos.

Starea trupului său nu-i permitea deocamdată să rămână în oștire. De aceea s-a întors în patria sa. În mijlocul alor săi a uitat treptat suferințele și necazurile îndurate. Sănătatea i-a revenit. Zi de zi îi mulțumea Domnului, care îl păzise în ceasul ispitei și îi dăduse har și putere ca să nu tăgăduiască Numele Său. Alături de o femeie cu aceleași concepții ca el, pe care nu mult mai

târziu a putut s-o conducă acasă ca soție a sa, el a trăit mai mulți ani în desfătarea netulburată a fericirii casnice.

2

Totul pe pământ este supus schimbării frecvente și rapide. Astfel au luat un sfârșit subit și zilele de odihnă și de pace din casa prietenului nostru. Turcii au năvălit din nou în țară și fostului ofițer i-a fost emisă chemarea urgentă să se pună la dispoziția patriei. El s-a supus. Într-adevăr, părinții care îmbătrâneau, al căror sprijin era, l-au rugat să rămână acasă; și tânăra soție l-a implorat să nu se expună încă o dată primejdiilor unui asemenea război. Dar, oricât de greu îi era să părăsească ce îi era cel mai drag, el considera totuși ca o datorie să urmeze chemarea adresată lui și să-și pună armura.

Dumnezeu i-a ocrotit viața. Armata creștină a fost biruitoare. Belgradul a fost cucerit. Odată cu fortăreața a căzut și comandantul ei în mâinile biruitorilor. Bărbatul care odinioară își vărsase ura față de Hristos într-un mod atât de neomenesc asupra ofițerului creștin, va fi sperat să pună iarăși stăpânire asupra fostului său prizonier. Dar acum era el capturat și spre spaima sa de nespus a trebuit să audă că tocmai victima cruzimii sale, acel ofițer pe care îl înhămasse la plug cu un bou, fusese numit comandant al fortăreței și prin urmare, paznicul său.

Dar groaza sa încă ar mai fi crescut dacă ar fi știut că la preluarea postului său, ofițerul ceruse să i se permită să dispună deplin după o liberă apreciere de persoana fostului comandant crud. Deoarece șefii săi știau cât de mult suferise odinioară de la acest neom, au cedat fără multă vorbă rugămintii sale. Tocmai acest prizonier va fi bine păstrat la el.

Când turcul fusese arestat nu s-a omis să i se spună explicit că soarta sa este acum pusă în mâna fostei sale jertfe rituale. Dar spre surprinderea sa n-a fost dus, cum se temuse, în temnița subterană umedă, în care odinioară putrezise acela. Și nici lanțuri nu i s-au pus, așa cum se petrecuse cu câțiva ani mai înainte cu ofițerul creștin.

Cu toate acestea, prizonierul s-a pregătit cu o sfidare sumbră pentru momentul când va fi pus să facă alegerea: fie să-L accepte pe Hristos, fie să sufere chinuri ca acelea pe care odinioară trebuise creștinul să le îndure de la el.

Noul comandant al fortăreței n-a întârziat să-și viziteze prizonierul. S-a dus la el deja în seara următoare. L-a găsit șezând pe podea cu brațele încrucișate. Fața avea paloarea morții. Părea să fie pregătit pentru ce este mai rău. Cu toate acestea, el își aștepta sentința cu calm trufaș. Fără să-și ridice privirea i-a strigat celui care intra:

„Fă ce vrei! Soarta m-a dat în mâinile tale. Dar până la ultima suflare voi mărturisi că Allah este Dumnezeu și Mahomed este profetul său.”

„Nu te voi urî din cauza aceasta”, a fost răspunsul. „Și nici nu mă voi răzbuna pentru ofensele și chinurile pe care mi le-ai pricinuit odinioară, pentru că Isus Hristos, Căruia doresc să-I slujesc, le-a poruncit alor Săi: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care se poartă rău cu voi și vă persecută” [Matei 5.44]. Viața ta și libertatea ta au fost date în mâna mea și deoarece vreau să urmez dorința Domnului meu, îți dăruiesc și una și alta. Ești liber.”

Acum și-a ridicat prizonierul privirea și s-a uitat la cel care vorbea. Pe trăsăturile sale s-a zugrăvit o uimire nemăsurată. Auzise el bine? Oare să-și obțină din nou libertatea fără să dea nimic în schimb? Era posibil așa ceva? Nu, nu putea să fie. Ofițerul își bătea joc de el. Da, dacă renunța la religia sa și trecea la creștinism, putea probabil să-și salveze viața. Și plecând de la această presupunere, el a răspuns cu o privire posomorâtă, coborâtă spre pământ:

„Înțeleg: trebuie să devin creștin. Cu această condiție îmi dăruiești viața și libertatea.”

Ofițerul a răspuns negativ.

„Învățătura lui Hristos este o învățătură a dragostei, nu a fricii”, a răspuns el. Un creștin adevărat nu prigonește pe nimeni din cauza religiei. Într-adevăr, el solicită pentru cauza Domnului său, dar hotărârea pro sau contra stă la libera apreciere a fiecăruia. Rămâne la cuvântul meu. Așa cum Hristos le oferă oamenilor mântuire și viață gratis, fără excepție, din har fără plată, tot așa îți ofer viața și libertatea fără nicio condiție. Ești liber și poți să părăsești imediat această închisoare.”

Deținutul a ridicat din nou fața spre omul în mâna căruia stătea soarta sa. Nu putea să priceapă cele auzite și încă mai credea că germanul îl batjocorea. Dar când a privit în ochii prietenoși ai comandantului și i-a întâlnit privirea deschisă, cinstită, a strigat:

„Cum? Te înțeleg bine? Tu vrei să-mi dăruiești gratis viața și libertatea? Oare ai uitat chinurile și rușinea pe care ți le-am pricinuit odinioară?”

„Nu, n-am uitat și nici Domnul meu, de dragul Căruia le-am răbdât”, a răspuns ofițerul serios. „Dar El i-a iertat pe ucigașii Săi, S-a rugat pentru vrăjmașii Săi încă pe cruce și a murit pentru păcătoși. Și atunci eu, care prin har sunt ucenicul Său, să răsplătesc răul cu rău? Încerc să acționez în spiritul Său și să dau bine pentru rău. Ești liber și te rog acum să-ți părăsești temnița și să mă urmezi.

Ochii turcului s-au umezit. Era ca și când o rază caldă de soare ar fi topit trăsăturile feței sale ca de gheață. Dar deja în clipa următoare, obrații săi palizi au fost acoperiți cu expresia unei tristeți profunde. Mădularele sale au zvâcnit convulsiv și a rostit cu greu cuvintele:

„Este prea târziu. Recunosc acum că învățătura lui Hristos este mai bună decât cea a lui Mahomed, pentru că religia Sa este bazată pe dragoste. Bănuiam deja de mult, dar inima mea s-a împotrivit și n-am vrut să cedez. Cuvintele pe care mi le-ai spus cândva nu mi-au dat pace deja atunci, dar tocmai aceasta mi-a mărit ura față de tine și de creștini. Și acum nu aștept nimic altceva, decât dreaptă răzbunare. Dragostea ta m-a biruit, dar este prea târziu; eu, eu – am luat otravă.”

Ofițerul ar fi putut să chiuie tare de bucurie, dar ultimele sale cuvinte au pus repede capăt bucuriei sale. Cu mila cea mai adâncă a privit în jos, spre omul nefericit, care își acoperise fața cu ambele mâini și pe un ton de adevărată compătimire s-a informat despre împrejurările amănunțite ale faptei sale disperate.

„Da, am luat otravă”, a repetat prizonierul. „Am ales moartea ca să scap de răzbunarea ta. Efectul otrăvii este sigur, chiar dacă este lent. Dacă mai pot să cer un lucru, atunci te rog, atâta timp cât starea mea conștientă mai este limpede, fă-mă să aud mai mult despre Dumnezeu dragostei, despre care vestesc cuvintele și faptele tale. Fă-mă să aud din nou vestea harului, Evanghelia despre crucea lui Hristos. O învățătură care ție ți-a dat cândva putere să înduri cruzimile pe care ți le-am pricinuit eu, ba chiar să le răsplătești cu dragoste, trebuie să fie de la Dumnezeu. Cred deja de mult că așa trebuie să fie. Astăzi sunt convins de aceasta.”

Ofițerul n-a întârziat să-l ducă pe fostul său vrăjmaș în locuința sa și să cheme ajutor medical. Firește că știința medicilor n-a putut să împiedice efectul otrăvii, dar antidotul a făcut totuși suportabile într-o anumită măsură consecințele îngrozitoare. Timpul scurt, pe care nefericitul turc îl mai avea de trăit, a fost folosit pentru a i-L face cunoscut mai amănunțit pe Cel care a spus: „Pe cel care vine la Mine, nicidecum nu-l voi scoate afară” [Ioan 6.37]. El a murit cu deplina convingere că Isus îi purtase toate păcatele.

La patul morții vrăjmașului său, atât de îndârjit odinioară, stătea ofițerul german cu sentimente care erau împărțite între tristețe și bucurie. El era trist în privința unui sfârșit pricinuit de asemenea mijloace. Dar din inimă putea mulțumi că Domnul său îl învrednicise atunci să sufere pentru Numele Său și că acum îi îngăduia să vadă un rod minunat al credincioșiei sale.

Titlul original: „Mohammed oder Christus?”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 113-123.